

GILLETTE-உம் மூன்று என்ற எண்ணும்

மூன்று என்ற எண் ஒவ்வொரு நாளும் என்னைப் பின்தொடர்ந்தது.

ஒவ்வொரு கணமும்.

நான் சற்றும் எதிர்பார்க்காத போதெல்லாம், அது தோன்றியது.

சில நாட்களுக்கு முன், நான் விழித்தெழுந்தபோது, என் தாடையின் வலது பக்கத்துக்குக் கீழே ஒரு சிறிய வீக்கத்தைக் கவனித்தேன்.

ஏறக்குறைய ஒரு பந்தின் அளவு.

அது என்ன என்று என் மனைவி கேட்டாள்.

அர்த்தமுள்ள ஒரே பதிலை அவளுக்குச் சொன்னேன்.

சிறிது காலமாக நான் பயணம் செய்யாததால் — ஒருவேளை காத்திருப்பால், ஒருவேளை தேவையால், ஒருவேளை டெஸ்டோஸ்டிரோனின் அளவுக்கு மீறிய உற்பத்தியால் — மூன்றாவது பந்து ஒன்று வளரத் தீர்மானித்துவிட்டது.

அதை எங்கே வைப்பது என்று தேர்ந்தெடுத்தது நான் அல்ல.

என் மனைவி புன்னகைத்தாள்.

முட்டாள்தனம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டு ஒரு மருத்துவரைப் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னாள்.

ஆனால் எந்த வகை மருத்துவர்?

பொது மருத்துவரா?

மருத்துவமனை மருத்துவரா?

நிபுணரா?

குடும்ப மருத்துவருக்குக் கொஞ்சமே தெரியும்; சோதனைகளிலேயே வாழ்வதுபோலத் தோன்றினார்.

மருத்துவமனை மருத்துவர் எதையும் நிரூபிக்க வேண்டிய கடமை இல்லாத விரைவான தலையீடுகளிலேயே வாழ்ந்தார்.

நிபுணர் பணம் வசூலித்தார், அதனால் அவர் எனக்கானவர் அல்ல.

மோசமான வழிகளில் சிறந்ததாக அவசர மருத்துவ சேவை தோன்றியது.

ஒரு பெண் மருத்துவர் கதவைத் திறந்து எனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார்.

நான் இன்னும் வாயிலுக்கு வெளியே நின்றுகொண்டிருந்தேன்.

“பழம், காய்கறிக் கடை பக்கத்தில்தான் என்று எனக்குத் தெரியும்,” என்றேன், “ஆனால் இது உண்மையிலேயே மருத்துவ மையம்தானா?”

“ஆம். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

“இரண்டு கிலோ வாழைப்பழம். என்னை உள்ளே விட்டால், எந்த வகை என்று சொல்கிறேன்.”

அவர் புன்னகைத்து வாயிலைத் திறந்தார்.

பிறகு என் முகத்தையும் என் மூன்றாவது பந்தையும் பார்த்தார்.

கையுறைகள் தோன்றின.

அந்தப் பகுதி பரிசோதிக்கப்பட்டது.

புட்டாலம்மை உடனே நிராகரிக்கப்பட்டது.

நான்கு வயதிலேயே அதைக் கடந்து பிழைத்திருந்தேன்.

தீர்ப்பு வந்தது.

வீங்கிய ஒரு நிணநீர்க் கணு.

அதை உடனே பரிசோதிக்க வேண்டும்.

“மருத்துவர்களுக்கு உத்தரவாதமான வருமானம்” நடவடிக்கை அதிகாரபூர்வமாகத் தொடங்கிவிட்டது.

மூன்று மருந்துச்சீட்டுகள்:

ஓர் ஆன்டிபயாட்டிக்.

ஒரு ஸ்டீராய்டு.

ஓர் அல்ட்ராசவுண்ட் ஸ்கேன்.

மேலும் மதிப்பீட்டுக்காக மூன்று நாட்களில் திரும்ப வருவதாக ஒரு வாக்குறுதி.

பிறகு அவர் ஒரு தாளை எடுத்து, அல்ட்ராசவுண்ட் எப்படிச் செய்யப்பட வேண்டும் என்று விளக்கும் வழிமுறைகளை எழுதத் தொடங்கினார்.

நான் புன்னகைத்தேன்.

“அல்ட்ராசவுண்ட் எப்படி வேலை செய்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ள உங்கள் சக ஊழியருக்கு எழுத்து மூலமான வழிமுறைகள் தேவை என்று உண்மையிலேயே உறுதியாக நம்புகிறீர்களா?”

“நீங்கள் சொல்வது சரிதான்,” என்று அவர் பதிலளித்தார்.

பிறகு தவிர்க்க முடியாத கேள்வி வந்தது.

“நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?”

“நான் ஒரு நோயாளி.

ஆனால் என் நேரத்தின் பெரும்பகுதியைப் பழம், காய்கறிக் கடைகளில் கழிக்கிறேன்.”

நான் எழுந்து நின்றேன்.

“நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்.

பூண்டைக் கொண்டு நானே சிகிச்சை செய்துகொள்வேன்.

பிறகு உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்.

உண்மையிலேயே ஓய்வுக் காலத்தை எட்டப்போகும் அதிர்ஷ்டசாலிகள் சிலரில் நீங்களும் ஒருவர்.

மக்கள் அதன் விளைவுகளைக் கண்டுபிடித்ததும், உங்கள் சக ஊழியர்கள் பலருக்கு ஒரு புதிய தொழில் தேவைப்படலாம்.”

நான் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது, என் மனைவி காத்திருந்தாள்.

கவலையுடன்.

நோயறிதல் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினாள்.

கவலைப்பட வேண்டாம் என்று அவளிடம் சொன்னேன்.

விரைவில் நான் மீண்டும் பயணம் செய்யப்போகிறேன்.

வீக்கம் ஒருவேளை மறைந்துவிடும்.

ஒருவேளை விமானம் தரையிறங்குவதற்கு முன்பே.

Ferdinando